

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**Nr. 2271 van 3 oktober 2007
in de zaak X / IVde kamer**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen :

De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Nepalese nationaliteit, op 4 juli 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 juni 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. DIELEN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Verzoeker voert een schending aan van artikel 52, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

1.2. Een schending van voormeld artikel 52, §2 kan niet dienstig aangevoerd worden gezien de bestreden beslissing niet werd genomen op basis van dit artikel.

1.3. Verzoeker legt ter zitting stukken neer ter ondersteuning van bepaalde elementen van zijn relaas, zijnde fotokopieën van een akte met bijlagen, een fotokopie van het verzoek tot homologatie van voormelde akte, en een bundel met betrekking tot de V.Z.W. "X", alsook algemene informatie over Nepal.

1.4. Verweerder laat ter zitting gelden dat de stukken eerder konden worden voorgelegd.

1.5. De Raad beaamt deze stelling; met toepassing van artikel 39/76 van de voormelde wet van 15 december 1980 worden deze stukken niet in overweging genomen.

1.6. Verzoeker voert ook een schending aan van de formele motiveringsplicht.

1.7. Aan de formele motiveringsplicht zoals voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 57/6, 2de lid van de voormelde wet van 15 december 1980, is voldaan.

Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (R.v.St., X, nr. 167.408, 2 februari 2007; R.v.St., X, nr. 167.852, 15 februari 2007). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

1.8. Verzoeker voert een schending aan van de materiële motiveringsplicht, en bijgevolg een schending van de artikelen 48/3 t.e.m. 48/5 en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Verder legt verzoeker stukken neer waaruit moet blijken dat de situatie in Nepal nog steeds een vrees voor vervolging rechtvaardigt, of tenminste een reëel risico op ernstige schade.

1.9. Verweerder merkt op dat artikel 48/5 van de voormelde wet van 15 december 1980 enkel omschrijft door welke actoren vervolging, in de zin van artikel 48/3 of in de zin van artikel 48/4, kan uitgaan of veroorzaakt worden en door welke actoren er bescherming geboden kan worden.

Hij verduidelijkt dat de bestreden beslissing niet stelt dat verzoeker niet in aanmerking komt voor een beschermingsstatuut omdat zijn vervolging niet van overheidswege uitgaat, of omdat hij bescherming kan krijgen in eigen land of omdat hij over een intern vluchtalternatief zou beschikken. Verzoeker bracht gewoon onvoldoende elementen aan.

Verder stelt verweerder dat de Commissaris-generaal zich terecht mocht baseren op de gewijzigde situatie in verzoekers land van herkomst. Hij stelt bijgevolg bijgevolg niet in zien hoe de bestreden beslissing artikel 48/5 van de voormelde wet schendt.

1.10. Met betrekking tot de neergelegde stukken merkt de Raad op dat het artikel van "Human Rights Watch" hoofdzakelijk handelt over het strafrechtelijk vervolgen van gedwongen verdwijningen tijdens het conflict.

Het document "Statement of Ian Martin..." bevat aanbevelingen maar geen informatie over een verslechtering van de situatie.

Deze documenten zijn aldus niet van die aard om de motivering van de bestreden beslissing te weerleggen.

In verband met artikel 48/5 van voormelde wet, volgt de Raad het standpunt van verweerder. Het voormeld artikel 48/5, §3 verplicht de Commissaris-generaal om bij het beoordelen van de vrees tot vervolging, rekening te houden met de actuele toestand in het land van herkomst en de persoonlijke situatie van de verzoeker op het ogenblik waarop de beslissing werd genomen, wat in casu is gebeurd, zoals blijkt uit de motivering.

Verzoeker kan zich derhalve niet dienstig beroepen op dit artikel.

Wat betreft de schending van de motiveringsplicht, de artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet en artikel 1, A (2) van voormeld Verdrag, moet worden vastgesteld dat de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, wat wil zeggen dat de Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt :

“Volgens uw verklaringen heeft u de Nepalese nationaliteit, bent u afkomstig uit Mangaltar (Kavrepalanchok district) en woont u in X. In 2003 begon u als leraar te werken voor de Xv.z.w in X. Het opvangcentrum dat werkt rond straatkinderen is het project van X, uw Belgische verloofde. Daarnaast werkte u ook als toeristische gids in X. In het kader van uw werkzaamheden voor het opvangcentrum trok u, met een Schengenvizum, in juli 2006 naar België waar u bleef tot 1 september 2006. Na uw terugkeer naar X in september 2006 ontving het opvangcentrum één anonieme dreigtelefoon op de GSM van een collega. Eerder was de vaste telefoonlijn reeds verbroken. Aangezien een gelijkaardige Canadese organisatie vóór uw eerste vertrek naar België door (vermoedelijk) Maobadi overvallen werd, waarbij veiligheidsagenten werden vastgebonden en 500.000 NRS werden meegenomen, werd besloten veiligheidsagenten voor X aan te stellen. Persoonlijk werd u soms op straat door Maobadi tegengehouden die u vroegen uw haar te knippen en uw oorring uit te doen. Eén keer, nog vóór uw eerste komst naar België, was u op weg naar X getuige van een confrontatie tussen de Nepalese ordediensten en de Maobadi. U kon zich verschuilen in een winkel verderop. Wanneer u enige tijd later uw weg wou verderzetten, werd u door de Nepalese ordediensten tegengehouden. Net als andere aanwezigen werd u meegenomen voor ondervraging. Na de ondervraging keerde u de dag nadien terug naar X. U heeft hier nadien nooit iets meer over gehoord. Uiteindelijk verliet u samen met uw Belgische verloofde Nepal op 19 oktober 2006. Vanuit X vloog u met uw eigen paspoort naar België, met een overstap in Wenen. Op 20 oktober 2006 kwam u in België aan en op 10 november 2006 vroeg u asiel. In mei 2007 kwamen Maobadi naar het opvangcentrum in X en eisten 50.000 NRS. Na onderhandelen bereikte een medewerker van het centrum een akkoord op slechts 10.000 NRS te betalen. U bent in het bezit van uw Nepalees paspoort (20 september 2004, Kavre), uw geboorteakte (24.6.2063, 10 oktober 2006, Mangaltar), uw rijbewijs (17.3.2059, 1 juli 2002), een politieverklaring volgens welke u geen strafblad heeft (16 oktober 2006, X), een attest betreffende uw burgerlijke staat (24.5.2063, Mangaltar). Verder legde u twee attesten van de Nepalese ambassade in Brussel neer betreffende uw Nepalees staatsburgerschap en burgerlijke staat; een informatiebundel over Xv.z.w.; een krantenartikel met een interview met uw verloofde betreffende de werking van Xen de problemen met Maobadi (Gazet van Antwerpen, 18-19 september 2006) en een persoonlijke brief van uw partner.”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

3. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Er dient te worden opgemerkt dat u onvoldoende concrete feiten of gegevens heeft aangehaald waaruit blijkt dat u zich momenteel in geval van een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst nog zou kunnen beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of op een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u met uitzondering van het occasioneel tegengehouden worden door Maobadi die vroegen uw haren te knippen en uw oorring uit te doen nooit persoonlijk problemen met Maobadi heeft gekend in Nepal. Het was enkel het

opvangcentrum waar u werkte dat één keer een anonieme dreigtelefoon heeft gehad en dat slechts één keer, na uw vertrek naar België, door de Maobadi werd gevraagd om geld te geven. Maobadi hebben u persoonlijk nooit om geld gevraagd en uit uw verklaringen blijkt dat u Maobadi noch op andere manieren heeft bijgestaan (CGVS, p.22). Daarnaast hebt u met uitzondering van een éénmalige ondervraging door de ordediensten nav uw toevallige aanwezigheid op de plaats van een gewapend treffen van de ordediensten met de Maobadi, nooit problemen gekend met de Nepalese autoriteiten. U kon eveneens met een internationaal paspoort met uw eigen gegevens Nepal zonder problemen verlaten vanuit de luchthaven van X, wat bezwaarlijk te rijmen valt met een gevisieerdheid vanwege de Nepalese autoriteiten (CGVS, p.8 en p.12).

Wat betreft het feit dat het opvangcentrum werd afgeperst door de Maobadi, dient voorts te worden opgemerkt dat uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie en waarvan een kopie als bijlage aan het administratief dossier werd gevoegd blijkt dat de inning van financiële bijdrages door de Maobadi iedereen in Nepal treft. Zowel op het platteland als in de stedelijke gebieden vragen Maobadi donaties. Het bedrag van deze bijdrages verschilt afhankelijk van het vermogen of de persoonlijke rijkdom. Zowel de rijke landeigenaars als de armere Dalits worden hiertoe verplicht. Dit gegeven kan dan ook niet weerhouden worden om te besluiten tot het bestaan van vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. In dit verband kan overigens nog worden vermeld dat de interimregering en de Maobadi op 8 november 2006 een globaal vredesakkoord afkondigden dat op 21 november 2006 officieel door beide partijen werd ondertekend met als doel de orde en veiligheid in Nepal te herstellen en te normaliseren. Geweld, uitbuiting en ontvoeringen moeten volgens dit akkoord dringend aangepakt en beëindigd worden. De implementatie van dit akkoord ging op 21 november 2006 van start en leidde tot dusver ondermeer in de terugtrekking van de Maoïstische rebellen (Maobadi) in nieuw opgerichte legerkampementen, de terugtrekking van het reguliere leger in hun bestaande legerkazernes, de installatie van een nieuw interim-parlement, de toetreding van 73 Maoïsten tot dit parlement, de inlevering van wapens en de ondertekening van een nieuwe interim-grondwet.

Tot slot kan nog worden gesteld dat de situatie in Nepal op dit ogenblik niet langer van aard is dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Sinds de in april 2006 afgekondigde wapenstilstand is er in Nepal in feite niet langer een gewapend conflict aan de gang en bestaat er voor burgers niet langer een risico van veralgemeend, willekeurig geweld.

De door u neergelegde documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen daar zij voornamelijk uw identiteit en de werking van Xbetreffen, welke op zich niet betwist worden. Ook het krantenartikel met het interview met X en de door haar geschreven brief doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De erin aangehaalde problemen op zich staan immers niet ter discussie.”

4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de kandidaat-vluchteling zelf. Hij moet in de mate van het mogelijke elementen aanbrengen ter staving van zijn relaas en dient bij het ontbreken van dergelijke elementen een aannemelijke verklaring te geven. De asielzoeker moet aantonen dat zijn aanvraag is gerechtvaardigd. De kandidaat-vluchteling moet een poging ondernemen het relaas te staven. Hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas

mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

5.1. Verzoeker stelt dat hij steeds een coherent en geloofwaardig relaas heeft verteld dat niet in tegenspraak is met algemeen bekende gegevens. Hij voert ook aan dat uit een volledige en correcte lezing van de informatie in het administratief dossier, blijkt dat personen met een gelijkaardig profiel als het zijne, nog steeds een actuele en gegronde vrees vertonen.

5.2. Het gehoorgesprek ter terechtzitting omtrent de actuele vrees verloopt als volgt:

Vr.: *“De situatie in Nepal is grondig gewijzigd; wie en wat vreest u als u nu zou terugkeren?”*

Antw.: *“Mijn toekomstige Belgische echtgenote, I. B., werkt sinds jaren in X waar zij een tehuis leidde voor straatkinderen, het “X”. Ik werkte eerst als gids maar begon later als opvoeder in het tehuis te werken. Sinds vier jaren heb ik een vaste relatie met I. B. Wij wensen hier in België te huwen en een leven te leiden zonder bedreigingen. In Nepal weten de Maoïsten immers dat ik een relatie heb met een Europese vrouw, waardoor ik het doel was van afpersing. De Maobadi vielen mij ook lastig vanwege mijn Westerse uiterlijk.”*

Vr.: *“Wat vreest u concreet?”*

Antw.: *“Ik vrees te worden ontvoerd of te worden mishandeld om zo geld los te krijgen. Ik vrees dat ze mij zullen gebruiken om mij af te persen en zo een gedeelte van het geld dat als gift aan het opvangtehuis wordt geschonken, zullen pogen in handen te krijgen.”*

5.3. Ook uit administratief dossier blijkt dat verzoeker in hoofdzaak vreest slachtoffer te worden van afpersing.

In dit verband verklaarde hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken: *“Ik had problemen met de Maoïsten die geld aftroggelen van de mensen, een donatie vragen. Ze denken dat ik meer geld had dan andere Nepali omdat ik met een Europese vrouw samenwoonde.”* (zie gehoorverslag van 21 november 2006, p. 11).

5.4. Verzoekers problemen kunnen niet worden gekwalificeerd onder de definitie van vluchteling zoals gedefinieerd in artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Hij slaagt er niet in aan te tonen dat zijn vrees voor vervolging verband houdt met één van de gronden van vervolging zoals opgenomen in het voormeld Verdrag en uitgewerkt in voormeld artikel 48/3.

6.1. Verzoeker vraagt om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980.

Hij laat gelden dat uit een correcte en volledige lezing van de informatie in het administratief dossier blijkt dat hij wel degelijk een reëel risico op ernstige schade loopt. Hij legt de Commissaris-generaal ten laste in de bestreden beslissing enkel te hebben gemotiveerd waarom hij geen reëel risico op ernstige schade loopt omwille van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c van voormelde wet.

De Commissaris-generaal motiveert volgens hem niet waarom hij meent dat er geen reëel risico op ernstige schade zou zijn, bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b van voormelde wet.

Hij voegt er aan toe dat de informatie in het administratief dossier aantoonde aan dat er nog steeds mensenrechtenschendingen gebeuren door de Maobadi, zij het op kleinere schaal dan

voordien; zo zijn er nog steeds rapporteringen van ontvoeringen, verdwijningen, mishandeling en het vragen van gedwongen schenkingen.

6.2. Verweerder stelt dat bestreden beslissing op correcte wijze aangeeft waarom er in hoofde van verzoeker, geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van voormelde wet wordt aangenomen. De documenten die verzoeker voorlegt zijn volgens verweerder niet van die aard dat ze het besluit hieromtrent kunnen weerleggen.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, b van de voormelde wet, stelt verweerder dat verzoeker niet doet blijken van zwaarwegende gronden om aan te nemen waarom deze bepaling op hem toepassing verdient, noch brengt hij daartoe een begin van bewijs aan. Hij benadrukt dat verzoeker concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten moet aanbrengen.

6.3. Wat betreft het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van voormelde wet, volgt de Raad verweerder.

Uit publieke bronnen blijkt immers het volgende.

Op 18 mei 2006 ontnam het Huis van Afgevaardigden in Nepal de monarchie de uitvoerende macht. Nepal werd uitgeroepen tot een seculiere staat en het Koninklijke Nepalese leger werd onder de controle van het parlement geplaatst. Het parlement verkondigde dat er verkiezingen zouden zijn voor de grondwetgevende vergadering, een hoofdeis van de Maobadi. Van deze verkiezingen wordt verwacht dat ze beslissend zullen zijn voor het lot van de monarchie afhankelijk van de wens van het volk, namelijk of het een republiek wil of een democratie met een monarch met een louter ceremoniële functie. De Nepalese regering heeft een onderzoekscommissie opgericht, voorgezeten door de voormalige rechter van het Hooggerechtshof Krishna Jung Rayamajhi, om de mensenrechtenschendingen grondig te onderzoeken, alsook het machtsmisbruik en het verduisteren van staatsfondsen door de vorige regering, functionerend onder het regime van koning Gyanendra. Op 12 mei 2006 werden door de regering vijf voormalige ministers aangehouden en drie hoofden van de veiligheidsdienst uit hun functie ontheven op beschuldiging van machtsmisbruik, het overmatig gebruik van geweld en mensenrechtenschendingen om de democratische beweging van april 2006 te onderdrukken. De vredesonderhandelingen tussen de regering en de Maobadi hebben op 26 mei 2006 tot een pact geleid bestaande uit 25 punten waaronder een toezicht op het staakt-het-vuren door nationale en internationale waarnemers en de belofte tot bekendmaking van het verblijf van vermisten en tot vrijlating van politieke gevangenen. Op 16 juni 2006 bereikten de regering en de Maobadi een akkoord over een uitbreiding van het staakt-het-vuren tot een permanente vrede onder toezicht van de Verenigde Naties. De United Nations High Commissioner for Human Rights, Louise Arbour, stelde in het najaar van 2006 dat de politieke veranderingen volgend op de Aprilbeweging en het staakt-het-vuren een significante impact gehad hebben op de mensenrechtensituatie. Het staken van de vijandelijkheden resulteerde in de afwezigheid van conflictgerelateerde inbreuken zoals buitengerechtelijke executies, detenties en foltering. De schendingen van het internationaal humanitair recht hielden eveneens op ("Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights on the human rights situation and the activities of her Office, including technical cooperation, in Nepal", 22 september 2006, geraadpleegd op <http://nepal.ohchr.org>). Op 21 november 2006 tekenden premier Girija Prasad Koirala en de maoïstenleider Prachanda een als historisch bestempeld akkoord, waarmee de burgeroorlog die meer dan een decennium woedde ten einde kwam. Beide partijen engageren zich om het bestaande staakt-het-vuren om te zetten in een permanente vrede ("Security Council Welcomes 21 November Peace Agreement in Nepal", 1 december 2006, geraadpleegd op <http://www.un.org>). Het akkoord voorziet tevens in de vrijlating van alle politieke gevangenen en maakt een einde aan eventuele sancties of represailles van de autoriteiten ten aanzien van leden en sympathisanten van de Maobadi die geen oorlogsmisdaden of ernstige mensenrechtenschendingen hebben begaan

(Comprehensive Peace Agreement, para. 5.2 Situation Normalisation Measures, 21 november 2006, geraadpleegd op <http://www.reliefweb.int>).

De onderhandelaars van de Nepalese overheid en de Maobadi hebben in december 2006 een akkoord bereikt over een overgangsgrondwet die op 15 januari 2007 werd goedgekeurd door het Huis van Afgevaardigden. De maoïsten hebben op 15 januari 2007 eveneens hun zetels in het interim-parlement ingenomen ("Nepal's 'day of reconciliation'", 16 januari 2007, geraadpleegd op <http://news.bbc.co.uk>). Op 1 april 2007 werd een nieuwe regering ingezworen waarin de maoïsten 5 van de 22 ministerposten bekleden. Onder toezicht van het Joint Monitoring Coordination Committee, dat bestaat uit UNMIN, het Nepalese leger en de Maobadi, werden reeds duizenden wapens ingezameld van beide partijen. Dit alles wijst er op dat de strijdende partijen hun doelen langs politieke weg trachten te realiseren.

Tegen november 2007 zullen verkiezingen worden georganiseerd voor een grondwetgevende vergadering die zal bepalen of Nepal een koninkrijk zal blijven en indien dit het geval blijkt in welke vorm ("UNHCR's position on the international protection needs of asylum-seekers from Nepal", juli 2007, geraadpleegd op <http://www.unhcr.org/>).

Sinds het einde van het conflict is de situatie in Nepal aldus beduidend verbeterd. De misdaden, zoals begaan door het Nepalese leger tijdens het conflict, zijn gestopt, gevangenen werden vrijgelaten en bepaalde fundamentele vrijheden werden hersteld. De rebellen van hun kant leveren wapens in en zijn gestopt met het systematisch afpersen, bedreigen en intimideren van de bevolking. Zij hebben ook grotendeels de parallelle administratieve structuren opgeheven die werden opgericht tijdens het conflict. Dit alles heeft er toe geleid dat reeds een groot deel van de "internally displaced persons" teruggekeerd zijn naar hun streek van herkomst.

Ondanks deze vooruitgang wijst UNHCR er op dat rijke landeigenaars en zakenmensen wel nog worden gevisieerd door de Maobadi, vooral indien ze een anti- CPN- M profiel hebben. Verder kan de gespannen situatie in de Tarai-regio aanleiding geven om in individuele gevallen personen afkomstig uit deze regio bescherming te verlenen. Algemeen kan echter worden gesteld dat er in Nepal een intern vluchtalternatief voorhanden is voor deze groepen, vooral in de stedelijke gebieden. Slechts in specifieke gevallen kan er een noodzaak zijn voor het verlenen van internationale bescherming ("UNHCR's position on the international protection needs of asylum-seekers from Nepal", juli 2007, geraadpleegd op <http://www.unhcr.org/>).

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker geen reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van voormelde wet.

De documenten die verzoeker aanbrengt samen met zijn verzoekschrift, vermogen niet voorgaande besluit te weerleggen.

6.4. Wat betreft het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b van voormelde wet, motiveert de bestreden beslissing dat *"de inning van financiële bijdrages door de Maobadi iedereen in Nepal treft. Zowel op het platteland als in de stedelijke gebieden vragen Maobadi donaties. Het bedrag van deze bijdrages verschilt afhankelijk van het vermogen of de persoonlijke rijkdom. Zowel de rijke landeigenaars als de armere Dalits worden hiertoe verplicht. Dit gegeven kan dan ook niet weerhouden worden om te besluiten tot het bestaan van vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming."*

Deze motivering weerlegt niet voldoende om in concreto tot afwezigheid van een reëel risico op ernstige schade, bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, te besluiten.

In casu stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen eensluidend en coherent zijn, en dat de geloofwaardigheid ervan noch in de bestreden beslissing, noch in de nota van verweerder in twijfel wordt getrokken.

Zowel uit het administratief dossier als uit de verklaringen ter terechtzitting blijkt dat verzoeker een relatie heeft met I. B., een vrouw van Belgische nationaliteit, en dat tussen hen een huwelijksvoornemen bestaat.

Ook is duidelijk dat voormelde I. B. gedurende jaren een kinderopvangtehuis in X, het "X", leidde en dat verzoeker aldaar werkzaam was en gedurende geruime tijd een openlijke relatie had met I. B.

Er zijn geen aanwijzingen om te twijfelen aan zijn verklaringen dat hij mede om reden van zijn tewerkstelling in "X" en omgang met de buitenlandse I. B., bedreigd en afgeperst werd.

Er moet worden vastgesteld dat uit publieke bronnen (zie hoger) blijkt dat de Maobadi nog steeds rijke zakenmensen en landeigenaars viseren, vooral indien ze een anti- CPN- M profiel hebben. Het blijkt dus dat mensen met enige rijkdom nog steeds het slachtoffer kunnen worden van afpersing, bedreiging en ontvoering.

De bewering van verzoeker dat hij nog werkelijk gevaar loopt ontvoerd en afgeperst te worden en aan de Maobadi geld zal moeten geven dat vooral door buitenlandse giften is verzameld en bestemd is voor het project "X", is reëel.

Dergelijke behandeling kan worden gekwalificeerd als onmenselijke en vernederende behandeling bedoeld in artikel 48/4, §2, b van de wet van 15 december 1980.

Een intern vluchtalternatief lijkt voor verzoeker niet tot de mogelijkheden te behoren gezien zijn bindingen met voormeld project dat, zo kan aangenomen worden, ook geografische bekendheid geniet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 3 oktober 2007 door:

dhr. M. BONTE, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. MAESSCHALCK, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. MAESSCHALCK

M. BONTE